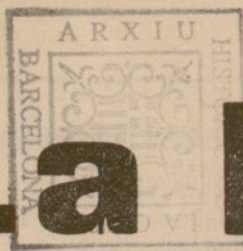

530

La Boatella

Butlletí de l'Actuació
Valencianista d'Esquerra
de Barcelona
Portantveu del País Valencià

Direcció: Baixada Santa Eulàlia, 3, pral. - Any I - N.º 4 - Barcelona, mes de Juny de 1935

DESPRES D'UN MITING

El poble valencià, que és ric en tradició liberal, ha sabut alçar-se en defensa dels seus drets i sap el que costa la llibertat. Ha lluitat sense descans per la República perquè en ella veia cristallitzats els anhels dels seus avantpassats, anhels de justícia social i recobrança de la seua Personalitat.

Per açò confiàvem amb l'èxit d'Azaña i quan entràrem al camp de Mestalla era una vibració popular; desapareixia sota aquella imponent masa humana. Milers i milers de valencians no tingueren cabuda al camp i es conformaren en poder escoltar des de fora a Azaña

Aquels sers, germans nostres, no guaitaven per primera vegada el camp de la República per a decidir-se per un o altre partit. Eren convençuts, decidits i en molts d'ells descobríem les cicatrius de lluites passades

Ixquérem de València enfortits, confiats, i durant el nostre viatge de retorn a Catalunya l'acte de Mestalla ens acompanyà durant tot el trajecte i viurà en nosatres com una força alentadora. Carretera avant hem creuat pobles i més pobles, hem admirat la nostra mar evocadora, hem contemplat les nostres muntanyes plenes de records. El camí de València a Catalunya és optimista, agermana dos pobles d'un origen comú i d'una aspiració elevada.

El valencià, germans catalans, és rialler i respon quan el criden per al sacrifici en defensa de l'ideal. Coneguem-nos bé! València no és cap poble insensible. Recordem solament el fet de Vinatea, les Germanies, El Cantó... i en els dies de la nostra joventut el verb de la Democràcia: Blasco Ibañez. Catalunya pot confiar en València i la República té a València un Covadonga: Mestalla.

S. VIVAS

Notes sobre la llengua

La llengua catalana parlada al Principat de Catalunya, i comprés el Rosselló, al País Valencià i a les Illes Balears, es troba en una època de plena lluita defensiva. Però cal dir que si la llengua no ha triomfat ja de tots els seus enemics, la culpa la tenim els valencians. Els valencians, en certa manera, hauríem pogut fer de la llengua, del

valencià com diuen a València, encara que científicament el nom legítim de la llengua que parlem els valencians és el de catalana, un idioma de plena categoria europea. Els valencians hauríem pogut fer que el País Valencià fóra el centre vital de la nostra llengua. Si els valencians tinguérem tota la premsa diària en valencià,

si tots els valencians escrigueren i parlaren sempre en valencià i només en valencià, si els valencians tinguérem una forta literatura i tinguérem unes revistes literàries i científiques escrites exclusivament en valencià, si els valencians tinguérem unes ciutats on tots els rètols públics i privats estigueren escrits en la nostra llengua, si els valencians tingueren una poca d'estimació per la nostra llengua... Fins on arribarien les nostres possibilitats?

Es segur que el valencià hauríem fet triomfar la llengua... Hauríem pogut aconseguir que el valencià o català de València fóra el català modèlic elegit com a llengua oficial a tota la península junt amb el castellà... La proporció entre el castellà i el català a Espanya s'acosta molt a 3:1 (16 milions d'espanyols de llengua castellana per 5 milions d'espanyols de llengua catalana...). Hauríem fet de la nostra llengua una gran llengua europea de cultura i civilització: superior en tot al portugués, al grec modern, al romanès, a l'hongarés, etc. Per exemple, ¿quin poble més fecund, més treballador, més progressiu, de vida més adelerada que el nostre...

Si els valencians estimàrem la llengua com la estimen els catalans, fariem del idioma una gran llengua...

No oblidem mai, els valencians, que som els culpables de la posició modesta de la llengua... No oblidem mai, els valencians, que som els culpables que la llengua no siga ensenyada i parlada a tota la península... Però no oblidem que *si volem* encara podem fer tot això i més. No oblidem, els valencians, que som el poble que podria tornar a exercir l'hegemonia, com al segle xv, de totes les terres de llengua catalana i expandir esta catalanitat a tota la Península... Però, abans d'arribar-hi hem de seguir el camí lògic: primer seguir Catalunya, imitar Catalunya. Perquè Catalunya, la petita Catalunya del vell principal és ara l'avançada, invencible!, de la llengua. Estimem la llengua tot imitant i estimant el seu lluitador més heroic: Catalunya!

FRANCESC VINATEA

ACTUACIÓ VALENCIANISTA D'ESQUERRA

Baixada Santa Eulàlia, 3, pral.

Havent presentat i acceptant-li la dimissió de President de l'Entitat En Pere Mira Noguera, s'ha encarregat interinament de la Presidència el Vice-President senyor Elies Martí.

Ens dol comunicar el traspàs de Rafael Aranda Moltó, germà del nostre consoci Rigobert, ocorreguda el 26 del proppassat maig.

Ja sou amic de "La Boatella"?

En la darrera Junta Directiva celebrada el 27 de Juny actual s'acordà donar de baixa temporalment com a soci de l'entitat al senyor Pere Mira Noguera, fins que l'Assemblea General Extraordinària que es convocarà decidisca definitivament junt amb la inhabilitació per a reingressar en l'entitat del ex-soci Josep Gil i Gil. La directiva donarà compte davant l'assemblea general dels motius poderosos que l'han obligat a adoptar esta resolució.

Davant dels moments actuals, un programa: Eleccions i Amnistia